

Lad os vove at provokere

af Kristian S. Larsen

Det var en særlig dag i kirken. Mens klokkerne kimedede, og mennesker fandt på plads på bænkerne, afklarede præst og øvrige medvirkende gudstjenestens forløb. Et par punkter blev vendt og drøftet, og ikke alt skulle være som normalt.

”Vi udelader trosbekendelsen,” lød præstens afgørelse. ”Vi skal jo ikke provokere nogen, og i dag er det mest de kirkefremmede, der kommer” Sætningen blev hængende lidt i den kolde og klare vinterluft: ”Vi skal jo ikke provokere nogen”.

På en måde var der noget provokerende ved selve denne beslutning og tankegangen bag: vi nedtoner, sænker stemmen, går på listesko og undlader at sætte ord på troen. Samtidig rummede sætningen dog også på en egen, bagvendt måde noget rigtigt med en portion stof til eftertanke.

For når Kirken og menigheden bekender den kristne tro, er det netop muligt, at nogen oplever sig provokeret. Trosbekendelsens ord er jo alt andet end ligegyldige. De siger netop ja til noget og dermed nej til noget andet. De påstår noget – og afviser dermed det modsatte.

Sådan har Kirken gennem hele sin brogede historie haft brug for at formulere, hvad kristendom er, for at minde sig selv om det og for at kunne formidle det videre til andre. Trosbekendelsens korte og præcise ord har været til opbyggende og opmuntrende repetition, til trøst og håb – og til værn mod alt det, som vil få troen til at vokse skævt eller til helt at smuldre.

Ja, vi tror på Gud Fader: en personlig, skabende, talende og kontaktbar virkelighed i verdens og det enkelte menneskes liv - ikke på en upersonlig magt, et filosofisk princip, en eventyragtig gudeverden, eller at alt er tilfældigt eller er styret af stjernernes gang på himlen.

Ja, vi tror på Guds Søn, der som Gud og mand levede, døde og opstod for os mennesker for at være vor eneste frelser – ikke på en stor tænker og usædvanlig personlighed, et lysende eksempel, en uhistorisk legende eller på én blandt mange veje til Gud.

Ja, vi tror på Helligånden, der i dag taler, trøster og virker gennem Bibelens ord og sakramenterne, så troen og Kirken skabes og vokser – ikke på en åndelig gnist i mennesket, på følelser som højeste norm eller på egne evner til erkende Gud eller til at skabe ægte tilgivelse og trøst i liv og død.

Jo, der er noget stort på spil, når man bekender troen – og det skal Kirken trofast gøre. Evangeliet er netop ”en stor glæde, som skal være for hele folket”. Det vil ikke gemmes bort eller tones ned, men løftes op og både hviskes i ørerne og råbes fra tagene. Det vil siges, så det kan høres.

Opleves dét på en eller anden måde som provokerende, er det nok netop en provokation, der er tiltrængt. At Kirken med glød og glæde og med klar stemme siger: Ja, dette her – denne treenige Gud – vil vi tro på.

Vi forstår ikke alt, hvad trosbekendelsen siger med sine gamle, store, stærke ord. Vi kan ikke rumme eller gennemskue det. Slet ikke. Men vi vil gerne sætte vores lid til det, bygge på det, leve og satse på det – med hjerte, mund og hænder.

Trosbekendelsens ord kunne tages for pålydende i 300-tallets Rom, i 1500-tallets Wittenberg og i 1800-tallets forskellige vækkelsesbevægelser. Det må de også kunne i nutidens Danmark.

Altså: hvis trosbekendelsen er en provokation, så lad os vove at provokere.

Kristian S. Larsen er cand.theol., formand for Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse